

A înnebuni e omenește

Costel Zăgan

Iubito cu ocazia minunii
ți-au înnebunit iar sânii

Și mi-au ars sinapsele
c-au-nnebunit și coapsele

Iadu-mi dă alte imbolduri
c-ai înnebunit din șolduri

Și-mi arată chiar nimicul
c-a înnebunit buricul

Toată ești o nebuneală
când răsai din noapte goală

Că mă-ntreb zău omenește
Dumnezeu nu-nnebunește

Răsturnând tot Universul
îmi înnebunește versul

Și-mi arde pe loc hârtia
când îți fur și-n scris fetia

Și-mi aruncă vai blestemul
c-a înnebunit poemul

Și nu vrea ca să-mi primească
nebunia omenească

Costel Zăgan, Ode gingașe